

Arrest

nr. 168 967 van 2 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2016 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 april 2016.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. HERMANS die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers vragen een derde maal asiel aan.

In het kader van hun eerste asielaanvraag werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aangezien Polen verantwoordelijk was voor de behandeling van hun asielaanvraag. De tweede asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij 's Raads arrest nr.

73.746 van 20 januari 2012 omdat aan hun asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. Het ingestelde cassatieberoep hiertegen werd door de Raad van State verworpen.

2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissingen dient te worden vastgesteld dat verzoekers tijdens hun huidige asielaanvraag, met betrekking tot de asielmotieven die bij de vorige asielaanvraag door verzoeker werden aangehaald, geen nieuwe elementen aanbrengen waardoor de vastgestelde ongeloofwaardigheid blijft behouden. Verzoekers voeren ook aan dat verzoekster omwille van de vervolgingsproblemen van haar familieleden bij een terugkeer ook zal worden vervolgd.

Ter staving van hun derde asielaanvraag leggen verzoekers bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een brief van het Belgisch Comité voor Hulp aan de vluchtelingen, e-mail verkeer met Russische advocaten en de gevangenis, enkele verzoeken aan de gevangenis om informatie, antwoorden van de gevangenis in Rusland, een medisch attest, foto's, een verklaring van een vrouw in Moskou, een vraag aangaande de woonregistratie van verzoekster haar familie en het antwoord, een mail in verband met de vraag tot informatie inzake verzoekster haar moeder, een mail van een advocaat, verzendingsbewijzen en kopieën van de geboorteakte en van het intern paspoort van verzoekster haar halfbroer.

3.1. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.2. Wat betreft het probleem dat verzoekster bij een terugkeer zou worden vervolgd omwille van de vervolgingsproblemen van haar familieleden werd o.a. vastgesteld dat verzoekster weinig informatie kon geven betreffende de officiële en concrete feiten waarvan haar moeder werd beschuldigd en waarvoor haar moeder werd veroordeeld noch van de familie die verantwoordelijk zou zijn geweest voor de vervolgingen jegens haar moeder. Verder slaagde verzoekster er niet in enige concrete informatie te geven betreffende de feiten waarvoor haar familieleden werden veroordeeld en evenmin slaagde ze er in overtuigend te zijn betreffende de reden dat haar familie op dergelijke wijze onrechtmatig werd bejegend.

De Raad stelt vast dat verzoekers in onderhavig verzoekschrift wat betreft hun beweerde probleem, niet verder komen dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het aanvoeren van losse beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder de motieven van de bestreden beslissingen in concreto te weerleggen.

In zoverre verzoekers ter gelegenheid van hun verzoekschrift aangeven dat het logisch is dat verzoekster geen informatie kon geven betreffende (de familie van) de overleden jongeman daar de moeder van verzoekster, in haar hoedanigheid van advocate, gebonden was door het beroepsgeheim, beperken ze zich tot een a posteriori-verklaring. Gelet op het feit dat verzoekers tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar (de familie van) de overleden jongeman, en verzoekers op geen enkel ogenblik melding maakten van een beroepsgeheim in hoofde van verzoekster haar moeder, is een dergelijke a posteriori-verklaring allerminst ernstig.

Waar verzoekers aanhalen dat de commissaris-generaal de vrees dat verzoekster haar schoonfamilie de kinderen zou lastigvallen in één enkele zin van tafel veegt zonder deze zelfs te onderzoeken, merkt de Raad op dat gezien verzoekers niet op een afdoende wijze een vrees voor vervolging bij hun terugkeer hebben aangetoond, evenmin niet kan worden aangenomen dat verzoekster haar schoonfamilie uit vrees voor hun eigen veiligheid afstand zouden nemen van verzoekster.

4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 maart 2016, stellen de verzoekende partijen dat zij geen commentaar hebben. Daar de verzoekende partijen ter terechtzitting van 27 mei 2016 slechts stellen dat zij geen commentaar hebben, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 30 maart 2016 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS